

Online onderduiken en digitale dilemma's

Yar☉n K@ldenb@ch, gz-psycholoog

Hoewel er wel eens aan getwijfeld wordt, heb ik naast mijn werk als psycholoog gelukkig ook nog een privéleven. En als premier Balkenende op Hyves zit en Andries Knevel 'twittert', dan mag ik natuurlijk niet achterblijven en *moet* ik meegaan in het digitaal onderhouden van mijn privécontacten anno 2009. E-mailen en sms'en alleen volstaan niet meer en het werd me al verweten dat ik nog niet 'msn' (u leest het goed, het is een werkwoord). Want op Hyves kun je wel 'krabbelen' en 'kwekken', maar MSN biedt meer...

Tegenwoordig heb je niet alleen een echte identiteit, maar ook een identiteit op internet. Sollicitanten worden vooraf 'gegoogeld', als je als student gaat hospiteren, wordt je *Hyves*, *Linked-in* of *Facebook* gecheckt en ook op het werk hoor ik steeds vaker van ouders dat ze op internet een *search* op hun therapeut doen, 'gewoon om eens te kijken...' Er bestaan ook bureautjes die je digitale identiteit 'pimpen'.

Incidenteel word ik benaderd door ouders van kinderen die elders in behandeling zijn en op internet hebben gezien dat mijn naam soms opduikt als het over de WISC-III gaat, een intelligentietest. Als je niet uitkijkt, ga je voor je het weet mee in de *splitting* (men is ontevreden over de eigen hulpverlener, anders mail je niet) en stel je een voorlopige diagnose bij een kind op basis van een mailtje van een wanhopige ouder die zich elders niet gehoord voelt...

En dan heb je nog de kinderen en jongeren die me op *Hyves* gevonden hebben (hoewel mijn 'profiel' niet zichtbaar is en ze dus niet meer dan een naam met kleine foto zien) en waar in de therapie een *intermezzo* moet worden ingelast om te bespreken waarom ik niet op hun uitnodiging om 'vriend' te worden inga, zonder hun daar-

mee ook een gevoel van afwijzing te geven. Nadat ik in het begin nog ambitieus het thema van professionele grenzen besprak en het onderscheid werk-privé aankaartte, merk ik dat ik me er inmiddels iets sneller van afmaak door gewoon te noemen dat het van mijn baas niet mag. Je verschuilen achter een ander is makkelijker dan zelf de afwijzing motiveren. Onlangs heb ik mijn *Hyves* nog verder afgeschermd, waardoor ik zelfs met een zoekopdracht op mijn naam niet meer vindbaar ben, ook niet voor mijn huidige 'analoge' vrienden, oud-klasgenoten en 'Deo volente'... Andries Knevel! Het schiet z'n doel een beetje voorbij, maar professionaliteit boven alles natuurlijk. Ik ken ook collega's die geen enkel bezwaar zien in '*hyven*' met cliënten, waarbij cliënten dus volledige toegang hebben tot persoonlijke informatie van hun therapeut en al diens *Hyves*-vrienden, doorgaans privécontacten. Misschien draait mijn *super-ego* weer eens overuren en heb ik een onderwerp laten liggen in mijn leertherapie...